

14 april 2019 (belijdenis)

DE KONING KOMT VOORBIJ

Bijbellezing: Mattheus 20, 29 – 21, 11

Jezus komt als Koning op een ezeltje richting Jeruzalem gereden. Op het eerste gezicht was dit weinig bijzonder, want een ezel was toentertijd een vrij normaal vervoersmiddel. Maar de context maakt dat het toch meer is dan dat: om Jezus heen liepen allemaal mensen die met elkaar op weg waren naar Jeruzalem om het Pesachfeest te gaan vieren. Het waren pelgrims, overal uit het land vandaan. Allemaal pelgrims, die samen Pesachfeest gingen vieren: het feest van bevrijding, de bevrijding van het volk Israël uit Egypte eeuwen geleden. En in hun hoofden en harten koesterde men de hoop dat men nu ook door Gods hulp bevrijd zal worden van de Romeinen die nu de dienst uitmaakten in Israël. Als je dan al deze mensen ziet lopen richting Jeruzalem, allemaal voetvolk... en daar middenin rijdt op dat moment iemand op een ezel..., iemand Die de hele weg al een groep mensen achter Zich aan heeft lopen, iemand Die regelmatig sprak over 'het Koninkrijk van God' dat in Hem begonnen is..., dan komt dit moment er heel anders uit te zien. Dat Jezus de laatste kilometer of kilometers bewust op een ezel Jeruzalem richting Jeruzalem gaat..., dat roept bij de mensen allemaal verwachtingen op. Men kent namelijk het verhaal van koning David, die eeuwen geleden als een nederig koning op een ezel de hoofdstad Jeruzalem binnenreed, toen hij aan een coupe ontkomen was. En men kent ook de geschiedenis van de zoon van David, de jonge koning Salomo, die als de troonsopvolger ook op een ezel de stad Jeruzalem binnenreed. En ook is onder het joodse volk de herinnering aan profetie van de profeet Zacharia levend gehouden, die profetie waarin Zacharia vertelt dat er een nieuwe koning zal komen, die vrede zal brengen. Het is precies die tekst die de joodse Mattheus hier ook citeert van de profeet Zacharia: 'Zeg tegen de dochter van Sion (dat is: Jeruzalem): Zie, uw Koning komt tot u, zachtmoedig en gezeten op een ezelin'. Dit moment dat Jezus op een ezel naar Jeruzalem reed, maakte begrijpelijkerwijs wat los bij de pelgrims. Allemaal verwachtingen werden gewekt en emoties opgeroepen... Nu gaat er iets gebeuren..., nu is het moment aangebroken... Men begon te zingen, te juichen: 'Hosanna, de Zoon van David'. Hulde! Of meer letterlijk: 'Geef hulp, Zoon van David!'... Men maakte een loper van takken en jassen voor deze Jezus. En zo begeleidde men de kersverse Koning richting de hoofdstad.

Je moet het echter allemaal niet te romantisch voorstellen. De mensen onderweg waren dan wel in juichstemming... voor hen kon het aanstaande Pesachfeest, het feest van bevrijding, niet meer stuk..., maar de mensen in Jeruzalem zaten er helemaal niet op te wachten. Ik krijg er wat associaties bij van die gele hesjes die massaal oprukten naar de hoofdstad Parijs. Daar kwam veel narigheid van. Nou, daar waren ze in Jeruzalem ook bang voor. Die pelgrims brachten hun eigen uitgeroepen koning mee... De pelgrims kwamen onder andere uit het gebied Galilea, dat toch wat inferieur was in vergelijking met het gebied van Juda en de hoofdstad Jeruzalem. 'Galilea van de heidenen', zo werd het ook wel genoemd. Nou, daar kwam die heidense bende aan. Met een Man op een ezel. 'Wie is dat?', zo werd er vanuit Jeruzalem gealarmeerd gevraagd. 'Dat is Jezus, de Profeet uit Nazareth in Galilea'. Trots kwamen zij met Jezus uit hun Galilea aanzetten. Het leek wel op een soort coupe... en dat kon men niet hebben in Jeruzalem. De Romeinse overheersers waren al extra alert tijdens zulke feestdagen als het Pesachfeest, waarbij allerlei nationalistische gevoelens opkwamen. 'Dit zal voor een hoop gedoe zorgen', zo vreesde men in Jeruzalem. En dat zal het..., want over enkele dagen zal deze Koning der Joden, die nu op een ezel

de hofstad binnenkwam, worden gekruisigd..., gekruisigd door de Romeinse overheersers.... op verzoek van de joodse geestelijkheid in Jeruzalem.

Nou, dan heeft u er een beeld van hoe dat moment toen zo ongeveer beleefd moet zijn, dat Jezus daar op een ezel de poorten van Jeruzalem naderde. Er werden grootse verwachtingen gewekt en tegelijkertijd dus ook grote onrust gezaaid. Galilea en het Judese Jeruzalem, Noord-Israël en Zuid-Israël hadden er een heel tegenovergesteld gevoel bij. De stem van het volk en de heersende elite, zo zou je misschien kunnen zeggen. Maar beiden groepen hadden dit moment misverstaan.

Mattheus laat ons zien wie deze Jezus werkelijk is. Jezus was geen populistisch leider die een frisse wind door het regeringshuis wilde laten waaien. Hij was ook geen fanatieke extremist die met al het mogelijke geweld de vrijheid voor zijn volk wilde zien te bereiken. Nee, er kwam een Man op een ezeltje. Zonder wapens. Zonder pracht en praal. Zijn 'leger' bestond uit een paar vissers, tollenaars en wat andere mannen en ook vrouwen, niet bepaald de prominenten zeg maar... Dat is de Koning, waar wij elke zondag over zingen. Dat is het Koninkrijk waar wij elke zondag om bidden, aan het einde van de dienst ook weer: 'Uw Koninkrijk kome', 'Heere God, laat Uw Koninkrijk komen'. Wij geloven dat Jezus toen lang geleden een Koninkrijk heeft gebracht dat straks heel de wereld zal omvatten... Ja, God heeft toen op dat moment in Jezus Zijn Zoon laten zien dat Hij Koning is over alles en iedereen... *Maar zo anders als men had verwacht*, als men zich had kunnen voorstellen: God toonde niet Zijn overmacht en Goddelijkheid.... God verscheen hier niet met donderend geweld vanuit den hoge..., de hoogverheven God kwam tot ons in die Man Jezus, Jezus op een ezeltje..., zonder wapens, zonder geweld. De mensen konden Hem bij wijze van spreken maken en breken. Nu, dat laatste zouden ze straks ook doen.

En juist dat ene moment onderweg, waar Mattheus extra aandacht aan schenkt – de ontmoeting van Jezus met twee blinde mensen - dat ene moment laat ons precies zien wie deze Koning Jezus was. Want als Jezus onderweg is naar Jeruzalem, nog voor het moment dat Hij op de ezel is gezeten en wordt toegezongen, wordt Jezus opgehouden door twee blinden. Inmiddels volgt Hem al een grote menigte mensen... en die menigte vindt het eigenlijk maar hinderlijk dat die blinden zoveel de aandacht probeerden te trekken van Jezus. Tja, tegenwoordig hebben wij zoals in Ahoy de eerste rij gereserveerd voor rolstoelen, maar die extra aandacht voor mensen met een handicap was vroeger wat minder sterk aanwezig. Blinden en andere mensen die niet de mogelijkheid hadden om te werken, waren aangewezen op bedelen. Dat was dan waarschijnlijk ook de reden dat zij aan de kant van de weg zaten, toen Jezus met Zijn gevolg hen passeerde. De menigte ervoer deze mensen als een hinderlijke handicap, maar Jezus stopt juist voor deze mensen. Hij roept hen en vraagt wat Hij voor hen kan doen. En voordat Hij hen geneest, lezen wij 'Jezus was innerlijk met ontferming bewogen'. Jezus was diep geraakt. Innerlijk met ontferming bewogen: pure ontferming, diepe bewogenheid brandt er in Zijn binnenste. Hier staat geen verdoener midden op de weg die zijn kunsten vertoont..., *hier staat een Mens, die de ander aanraakte...., omdat Hij de pijn van die ander als Zijn eigen pijn ervoer.* Waar mensen geen oog en geen tijd voor hadden en druk waren met het Koninkrijk dat gesticht moest worden, werd hier aan de kant van de weg een stukje van dat Koninkrijk van God zichtbaar. Hier werd Gods Koninkrijk zichtbaar.. in die Koning, die Koning Die stopte, Die diep bewogen met de ander was en de ander aanraakte als was het Zijn eigen pijn.

Mattheus vertelt ons aan de hand van dit ene moment – eigenlijk maar een detail van de grote Koninklijke intocht - met wat voor een Koning wij van doen hebben. *Dit* is de Koning waarin wij geloven. *Dit* is het Koninkrijk wat Jezus

heeft gebracht... en wat Hij eens op een dag in alle glorie zal laten herrijzen. Je ziet er nu nog vaak niets van. Dat klopt. Je ziet in deze wereld op zoveel plekken en op zoveel momenten niets van het Koningschap van Koning Jezus. Maar hier en daar zie je het wel oplichten: daar, waar mensen elkaar helpen. Waar mensen medemensen die aan de kant van de weg zijn beland bij de hand nemen en verder helpen. Daar, waar elkaar vergeving wordt geschonken en geweld niet met nog groter geweld wordt beantwoord. Daar waar men het gevecht aangaat tegen de eigen verbittering of de eigen egoïstische verlangens. Daar, waar men liefde geeft, in plaats van dat men liefde of respect van de ander verwacht. Daar, waar Jezus tot Koning wordt gekroond door je voor je medemens te buigen. Daar waar men loskomt van het consumeren en bij elkaar verzamelen en de stap maakt om te geven en te delen.

Dit Koninkrijk van God is geen economische grootmacht in de wereld, wat ontzag inboezemt. Nee, juist op die momenten dat de kerk een grote speler op het veld is geworden, is het meestal verkeerd gegaan. Dit Koninkrijk van God is geen trots bolwerk, waar mensen trots en fier kunnen zeggen dat je erbij hoort. Nee, het is een Koninkrijk van rechtelozen, van blinden, van tollenaars, van onvolwassen kinderen, van mensen die om welke reden dan ook het niet echt maken in de ogen van anderen, maar die Jezus liefhebben en de ander willen dienen.

Jezus kwam als Koning Jeruzalem binnenrijden. Maar hoe anders dan alle andere koningen en koninkrijken... De troonsbestijging vond dan ook niet plaats in het paleis in Jeruzalem, maar op een plek waar mensen met een grote boog omheen liepen: Golgotha, de kruisingsplaats. Een vloek. Koning Jezus, Die nu op dit moment wordt bezongen en op de groene loper van bladeren Zijn intocht deed in Jeruzalem..., zal over een paar dagen met een kruis op Zijn rug diezelfde poort doorgaan om op Golgotha gekruisigd te worden. Hij zal *'verhoogd worden'* aan het kruis. Jezus, de Zoon van God. De Koning Die al het geweld op Zich aan liet komen. De Koning Die Zijn leven ging geven om voor al de zonden, al het menselijk kwaad, te boeten. De Koning Die alles gaf... om ons te redden uit de greep van het kwaad, van ons eigen kwaad. Dat is de Koning Die wij elke zondag bezingen.

Wat mij nu opvalt in deze geschiedenis, is het contrast tussen wat er onderweg naar Jeruzalem gebeurt en wat er tegelijkertijd in de stad Jeruzalem gebeurt. In de stad reageerde men geschrokken. 'Heel de stad was in opschudding', zo vertelt Mattheus. Men vroeg zich geschrokken af: 'Wie is dat?' En wat zie je onderweg gebeuren bij die twee blinden? Die wisten wel Wie Jezus was: 'Heer! Zoon van David, ontferm U over ons', zo bleven zij roepen. Jeruzalem met haar geestelijke leiding wist niet wat zij met deze Jezus aanmoest. Maar de mensen die in hun leven aan de kant van de weg waren beland, die wisten dat zij niet zonder Jezus konden. Treffend hè? *Deze blinden hadden veel scherper zicht op Wie Jezus was.* Hij was de beloofde Zoon van David, de ware Koning, de Redder door God gezonden. En zij worden dan ook door Jezus geroepen.

Nu, vanmorgen is er opnieuw een aantal mensen die vanuit de menigte mensen naar voren zal worden geroepen. Nu niet twee, maar zelfs drie personen. En ook deze drie personen zullen laten horen dat zij zonder Jezus niet kunnen. Een van hen vertelde vorige week tijdens de aannemingsavond dat zij graag met God verder wil, nu zij Hem meer heeft leren kennen. Een ander vertelde dat zij nu, na alles wat is gepasseerd in haar leven, echt voor Hem wil gaan. En de derde vertelde dat zij graag aan de mensen in onze gemeente wil laten horen dat zij ook in Jezus gelooft. Opnieuw een aantal mensen die uit de menigte voor een moment naar voren zullen komen... om met Jezus verder te gaan.

Ik heb dan ook met de catechisatiegroep aan het begin en aan het einde van de belijdeniscursus deze Bijbeltekst over de blinden gelezen, omdat deze tekst zo heel goed duidelijk

maakt wat belijdenis doen inhoudt. Belijdenis doen, dat betekent: 'zoals die blinden tot Jezus roepen, Hem vertellen dat je Hem nodig hebt'. Ook al hoor je zoveel stemmen om je heen... en vinden mensen het misschien ook maar raar dat jij zo op Jezus gefocust bent..., toch blijven roepen: Zoon van David, Jezus, ontferm U over mij'.

Tijdens de belijdeniscursus hebben wij met elkaar besproken wat het inhoudt om in Jezus te geloven, wat het betekent dat Hij de Koning, de ware Zoon van David, is. We hebben erover gesproken dat deze wereld vol machten en menselijke machteloosheid Hem nodig heeft..., dat wij gered moeten worden..., omdat wij zonder God aan onszelf zijn overgeleverd, alleen met onze onmacht, het geweld van de wereld en de zonden van onszelf. God wil ons niet zo langs de kant van de weg laten zitten... Hij roept ons. Hij wil niet dat wij ons bestaan al bedelend doorbrengen en de zin van ons leven bij elkaar zullen proberen te sprokkelen. Hij wil ons het ware leven geven.

Belijdenis doen, dat is: naar Jezus roepen... en je door Hem geroepen weten. Op Zijn uitnodiging naar Hem toekomen. De stap wagen en je door Hem laten aanraken. Belijdenis doen, dat is in die ogen van Jezus mogen kijken, die ogen van Jezus waarin je bewogenheid en liefde mag zien. Jezus Die met innerlijke ontferming bewogen is en je leven wil aanraken...

Jezus stopte bij die twee roepende mensen aan de kant van de weg. Jezus stopte ook bij Trea, Nathalie, Hong Ying en heeft ook hun leven aangeraakt. En u en jou? ... Een lied (Gez 47) zegt: 'Hij komt misschien vandaag voorbij en roept ook u en jou en mij.'

Ja, waar ben ik..., waar bent u nu in dit verhaal hè? Loop ik in de massa mee, misschien wel een beetje meejuichend en meezingend... in de hoop dat het allemaal een keer beter op deze wereld zal worden? Beetje oppervlakkig misschien, dat wel, maar ja, iedereen doet het toch? ... Of ben ik zo'n inwoner van Jeruzalem die hier allemaal heel erg onrustig van wordt en het allemaal probeert buiten de deur te houden? ... Of denk ik misschien: 'Laat Jezus eerst maar eens wat laten zien van Zichzelf. Maar je ziet zo beroerd weinig van Hem in deze wereld... Gebeurde er maar eens wat...!'

Jezus is niet als Zoon van God naar de wereld gekomen om ons met al Zijn macht en majesteit te imponeren. De Koning kwam niet met geweld en dwang. Hij kwam als Koning op een ezelje..., Een Koning Die Zich laat afleiden door mensen die aan de kant van de weg Hem vragen om hun te helpen... En vervolgens is Hij verder gereden richting Jeruzalem... om daar door mensen ter dood veroordeeld te worden... en voor ons gekruisigd te worden. ...

Jezus vraagt u en jou om Hem te volgen... Zoals die blinden die door Hem aangeraakt werden. Zij liepen niet weer terug naar de kant van de weg. Zij gingen met Jezus vervolgens mee. Dat zullen straks ook de belijdeniskandidaten gaan beloven: om Jezus te volgen. Om met onze fouten en onmogelijkheden Jezus te volgen... God groot te maken in hun leven..., de ander proberen lief te hebben..., om met de ogen van Jezus naar de ander te kijken... om onszelf te geven voor Jezus en voor elkaar..., om te dienen..., te verdragen..., nederig te zijn..., ..., maar vol van Zijn kracht en liefde... Jezus volgen... om straks voor altijd in Gods Koninkrijk te mogen leven.

Waar bevindt U zich in de massa mensen? Sta op. Ga mee. De Koning roept je.